

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνῆκοσα δέκα
κι' ἔλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ πῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰκοσιπέντε τοῦ Σεπτεμβρίου,
καὶ νέος σάλος Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ἑκατὸν τριάντα, μὰ προσθέσετε κι' ὀκτώ,
γιὰ τῶν Τούρκων τὴν Ἀρμάδα νέο μήνυμα φρικτό.

Ἀπογοήτευσις τοῦ Κόντε πάλι,
ποῦ σχολιάζεται καθὼς τὴν ἄλλη.

Κόντε, γιατί μαραίνεσαι;
Κόντε, γιατί πικραίνεσαι;
γιατί σὲ τρώει λύπη;

Ἐχεις καὶ κόμμα τραντακτό,
κάνεις καὶ λάδι διαλεκτό...
Κόντε, καὶ τί σοῦ λείπει;

Π.— Τὶ στέχεις ἔτσι σιωπῶν
σὲ τούτα τὰ συμβάντα;
Φ.— Ἀπογοήτευσις λοιπὸν
καὶ πάλι κατὰ πάντα.

Ἀπογοήτευσις δεινὴ
καὶ πάλι, βρὲ ζευζέκη...
καθεὶς περίλυπος πονεῖ
κι' ἀπηλπισμένος στέχει.

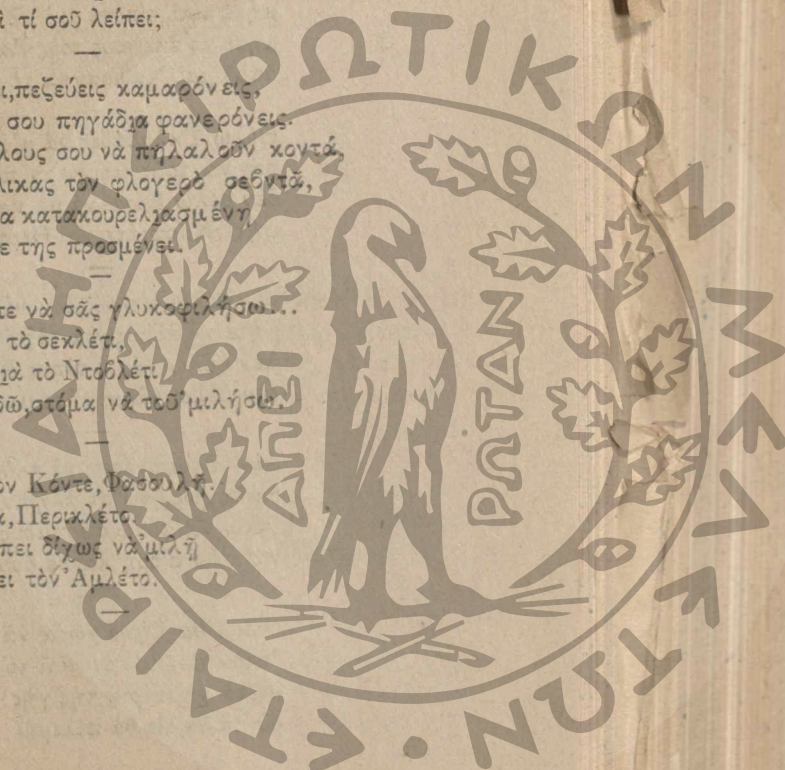
Ὁ Θεοτόκης φαίνεται καὶ πάλι λυπημένος
κι' ἀπογοητευμένος.
Κι' ἐκεῖνος ἀπελπίζεται, καὶ φίλους ἀπελπίζει,
καὶ νέαν ἀποχώρησιν ὀριστικὴν σαλπίζει.

Καὶ μ' ἔλα τὰ φιλήματα
καὶ τὰ κρυφομιλήματα
καὶ τὸν σεβντὰ τοῦ Ράλλη,
ἀπογοήτευσις κρυφὴ
περίλυπον καὶ κατηφῆ
τὸν φανερόναι πάλι.

Καβαλικεύεις χαίρεσαι, πεζεύεις καμαρόνεις,
κι' ὅπου πατὰ τὸ μαῦρο σου πηγὰδρα φανερόνεις.
Βλέπεις πιστοὺς καὶ φίλους σου νὰ πηλαλοῦν κοντά,
ἔχεις καὶ τῆς ρεπούμπλικας τὸν φλογερὸ σεβντὰ,
καὶ πάλ' ἢ ψωροκώστενα κατακουρελίσμην
τὸν Κόντε τῆς προσμένει.

Κι' ὁ Κόντες λέει: τρέξετε νὰ σᾶς γλυκοφιλήσω...
μὲ τρώει τὸ σεκλέτι.
κι' ὅσο γιὰ τὸ Ντοβλέτι,
δὲν ἔχω μάτις νὰ τὸ δῶ, στόμα νὰ τοῦ μιλήσω.

Π.— Κόττα τὸν Κόντε, Φασουλῆ.
Φ.— Τὸν εἶδα, Περικλέτα.
Π.— Μᾶς ἐλέπει δίχως νὰ μιλήῃ
καὶ κάνει τὸν Ἀμλέτο.

(Ο Κόντες με διδίο
και τόσο μεγαλειο
σιμώνει τούς ξυλίνους
περίφροντες και σύννους).

- Φ.— Και τί διαβάσεις, τζόγια;
Κ.— Λόγια και μόνο λόγια.
Φ.— Δεν έχεις διόλου κέφι.
Π.— Μελαγχολίας νέφη
στέφουν τὸ μέτωπό σου.
Φ.— Για' πές μας τὸν σκοπό σου.
Κ.— Θ' αποχωρήσω... δὲν εἶναι ψέμματα...
ὦϊδεν μ' ἀρέσει τίποτα πλέον,
μήτε και φίλων κι' ἐχθρῶν μου δλέμματα,
μήτε κι' ἀγάπη τῶν Βασιλέων.

ὦϊδεν μ' ἀρέσουνε φωταῖς και λαύραις
και Συνελεύσεων φωναῖς και χάδραις,
δὲν θέλω στάνη, στρουγγα, κοπάδια,
δὲν θέλω Ρόπα, δὲν θέλω λάδια.

Δὲν θέλω νύστα, δὲν θέλω δρᾶσιν,
μόνον κατήφειαν θέλω φρικτήν,
και νὰ μὴν ἔχω καμμίαν στᾶσιν,
μήτε τὴν ἄσφογον και τὴν ψεκτήν.

Δὲν θέλω πλέον ἐμπρὸς και πίσω
πληθὺς φωστήρων ἐπιφανῶν,
μήτε νὰ τρέξω και ν' ἀκουμπήσω
σὲ Ράλλη στήθος ἐρατεινόν.

Ἐλθαῖς δὲν θέλω, μήτε Κορδόνια,
δοῦ' περνοῦσαν εἰς ἄλλα χρόνια,
μὰ μήτε πεύκου πρασίνους κλώνους,
ποῦ τοὺς μαυρίζουν σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους.

ὦϊδεν μ' ἀρέσουνε σὰν πρὶν ἀρώματα,
δὲν θέλω ντράβαλα, σκέφι, σκοτούρα,
δὲν θέλω σύμβολα, δὲν θέλω χρώματα,
πράσινα, κίτρινα, κόκκινα, σκοῦρα.

Μήτ' Εὐρωπαϊῶν θέλω στεφάνους,
μήτε και τίποτα γιὰ νὰ λάχῃ,
μήτε κι' ἐκείνους τοὺς Ζαβιτζιάνους,
ὅπου μοῦ κάθισαν εἰς τὸ στομάχι.

Θέλω Γκλαβάδες νὰ μ' ἀπειλοῦν
σὰν νὰ τοὺς τρώγω τὸ πιονόκι,
δὲν θέλω Κόντες νὰ με καλοῦν,
μήτε Κορφιᾶτη και Θεοτόκη.

Δὲν θέλω τίλους, δὲν θέλ' ὀνόματα,
μήτε κι' ἀξίαις γιὰ τὰ ξιῶματα.
Δὲν θέλω νάμαι τύπος ὠραῖος,
δὲν θέλω νάμαι μήτε μοιραῖος.

Δὲν θέλω σχέσεις με τοὺς ἀνθρώπους,
θ' αποχωρήσω σ' ἄλλῃ θινά,
θέλω νὰ φύγω σ' ἐρήμους τόπους,
νὰ πάω σ' ὄρη και σὲ βουνά.

Ἐκεῖ θὰ ζήσω χωρίς νὰ στρέφωμαι
σ' τὸν πρῶτο πόνο και τὸν καῦμό,
μὲ τὰ χορτάρια τῆς γῆς θὰ τρέφωμαι,
μὲ τὰ θηρία θὰ πολέμω.

Ἴσως κι' Ἠγούμενος νὰ γίνω τζόγια
μὲ φαρδομάνικα και κομπολόγια,
ἴσως και πάλι φορῶντας ράσο
σὲ μοναστήρι μέσα περάσω.

Κι' ἐκεῖ νὰ μείνω,
κόσμε θνητέ,
γιὰ τὴν ψυχούλα μου τὴν λυπημένην,
χωρὶς σ' ἐκεῖνο
νὰ μπῇ ποτὲ
καμμιὰ καλόγρημα μαυροντυμένη.

Κάπου τὸ βῆμα, πλάνης θὰ φέρω,
μὰ ποῦ θὰ πάω κι' ἐγὼ δὲν ξέρω.
Γιὰ μὲνα τίποτα πλέον δὲν μένει,
μήτε Κουβέρνο, μήτε Βουλή...
ἀποχωρήσεως ὥρα σημαίνει,
φιλῶ τὸν Ράλλη και με φιλεῖ.

Μονάχος σου θάσαι
κι' ἐμὲ θὰ θυμάσαι,
και πάντα θὰ κλαῖς.

Και σύ, Ζαβιτζιάνε,
ὁ Κόντες ποῦ νάσαι;
μὲ πόνο θὰ λές.

Ὁ Γούναρης ὁ Πατρινὸς νέος διάδοχος κλεινός.

(Ὁ Θεοτόκης προχωρεῖ
μὲ νέφος σκέψεως βαρύ).

Θ.— Τῆς ἀπογοητεύσεως κυττάξετε τὸ θυμά,
μὴ μ' ἐκλαμβάνετε σκιάν, φυγεῖτε ἀπὸ μνήμα.
Κι' ἂν ραδινὸς σὰς φαίνωμαι και φωτεῖς σέλας,
μὰ κρύπτει τὸσας μελανὰς τὸ στήθος μου θυέλλας.

Ἀναποσπάστως συνδεθεῖς
μὲ τὸν ρεπουμπλικάνο,
και στοὺς Κορφοῦς μου νικηθεῖς
ἀπὸ τὸν Ζαβιτζιάνο,

ἔκυτταξα τριγύρω μου μελαγχολίας ὄρη,
και σ' τὴν Ἐθνοσυνέλευσι μ' ἔφεραν με τὸ ζόρι.

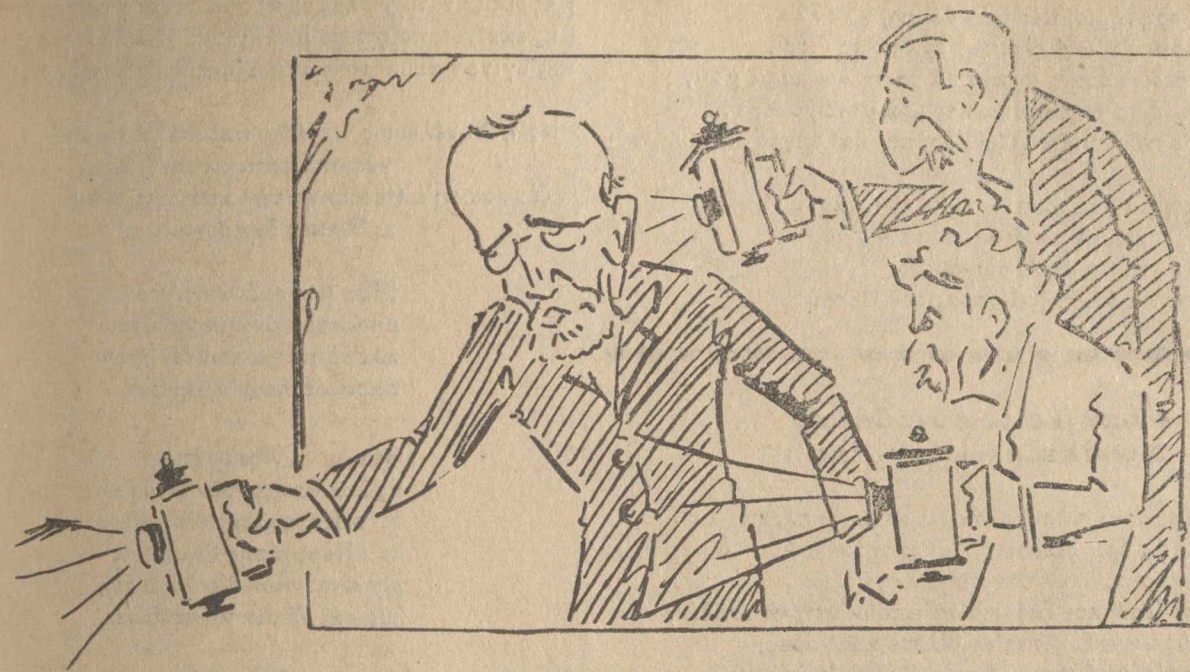
Και θέλωντας μὴ θέλωντας, πηγαίνω τυπικῶς
χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι γιὰ κράτους ἀναστήλωσι,
και τὸσον εἶμαι κατηφῆς και μελαγχολικός,
ποῦ σ' ἔλους τώρα φαίνομαι σὰν τὴν Ἀποκαθήλωσι.

Δὲν θέλω σχέσεις παντελῶς μαζί με τοὺς ἐν τέλει,
και ποῖος θὰ γίνῃ Πρόεδρος πεντάρα δὲν με μέλει.

Κι' ἂν κάνουνε ταμπλὸ διδᾶν
και ξαφνικὸ μεγάλο,
κι' ἂν βγάλουνε τὸν Ρακτιδάν,
τὸν Ἐσλιν, κι' ὅποιον ἄλλο.

Κι' ἂν ἄλλο Πρόεδρο ζητοῦν οἱ με τὸν Κυριακούλη,
κι' ἂν ἄλλο Πρόεδρο ζητοῦν οἱ φίλοι τοῦ Δρακούλη,
κι' ἂν θέλουνε κι' οἱ Θεσσαλοὶ δικὸν τοὺς Προεδρεῖο,
γιὰ τοῦτα ζέστη, τζόγιας μου, δὲν νοιώθω μήτε κρύο.

Κι' ἂν ὁ Δραγούμης πρὸς τιμὴν
σ' ἐμὲ τὰ μάτια στρέψῃ,

Ψάχνουν με προδολεῖς Πρόεδρον τῆς Βουλῆς.

και τὴν δικήν μου συνδρομήν
τὸ μοῦσι μοῦ γυρέψῃ.

Κι' ἂν τώρα τὴν Κυβέρνησιν τὴν ἀνασχηματίσῃ
και νέαν καταρτίσῃ.

Κι' ἂν ἔξαφνα Κυβέρνησις προβάλλῃ τῆς Παλλοῦς,
τῆς τὸσον προσφιλοῦς.

Και κάθε κόμπος ἂν λυθῇ
κι' ἂν πάρουν ὅλα τέλος,
κι' ἂν κατ' ἀνάγκην προσκληθῇ
κι' ὁ Κρῆς ὁ Βενιζέλος.

Κι' ἂν κάνουν και Κυβέρνησιν ὑπηρεσιακὴν
ὡς εἶδος πασατέμπο,
ἐπὶ τὴν ἀποχώρησιν ἐμοῦ τὴν τραγικὴν
γιαμὰ σὰς παραπέμψω.

Κι' ἂν μείνῃ κι' ἡ Συνέλευσις τῆς Ἀναθεωρήσεως
δοῦν τὴν θέλουν μερικοί,
κι' ἂν γίνῃ και Συντακτικὴ,
γιὰ μὲνα, τζόγιας, ἔφθασε καιρὸς ἀποχωρήσεως.

Τελείωσαν τὰ ψέμματα...
μακρὰν φιλάτων δλέμματα...
τῶπα... θ' ἀποχωρήσω.

Τὸν Γούναρην τὸν Πατρινὸν
διάδοχον παντοτεινὸν
ἐπιθυμῶ νὰ χρίσω.

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος ἔμαθα πὺς εἶναι λυπημένος
κι' ἀπογοητευμένος.

Ὁ χρόνος τῶς φαίνεται τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως
νὰ πάθουν ὅλ' οἱ προσφιλεῖς ἐξ ἀπογοητεύσεως.
Κανένας ἀνακούφισιν δὲν βρίσκει σ' αὐτὸ δεινὰ του,
καθε ψυχὴ περίλυπος ἐστὶν ἕως θανάτου.

ὦ Γούναρῇ μου, μὴ λυποῦ...
σὺ γίνε Κόντες τοῦ λοιποῦ...
σ' ἐμένα μὴν ἐλπίζετε.

Κανεῖς ἄς μὴν παρακαλῇ...
δέξου τὸ κόμμα, προσφιλῇ,
ποῦ κόσμος τὸ λιμπίζεται.

Κι' ἂν ὁ Γκλαβάς ὁ Πατρινὸς
κι' ὅσοι με ψάλλουν ἀπηνῶς
μομφῆς στοιχεῖα κατ' ἐμοῦ ζητήσουν— ὦϊμέ!—
οὐ τούτους πληροφόρησε περὶ τῶν και ἐμὲ.

Πές τους μοιραῖος ἀρχηγὸς πὺς ἦμουν εἰς τὸ κόμμα,
πὺς εἶχα πνεῦμα προθυμον, ἄλλ' ἀδρανῆς τὸ σῶμα.
Ἐπὶ τοὺς πὺς ἡ κρίσις μου
ἀνέκοπτε τὰς δράσεις μου,
κι' ἐκείνη μόνις μ' ἐβλεπε σφριγῶντα γιὰ πατρίδα,
ντόλτος φάρ νιέντε, μαῖλεγε, και στῶνε τὴν ἀρίδα.

Πές τους πὺς τούτῃ τὴν ὁρμῇ
μοῦ κόβει και τὴν ζέσι,
πὺς ἔχω λίγερὸ κορμί
και δακτυλίδι μέση.

Πές τους πὺς ἦμουν μπὸν διδᾶν εἰς τοὺς καιροὺς τοὺς τότε,
πὺς εἶδνα τὴν σκούφια μου γιὰ τὰ κουδανταλήκια,
πὺς τους πὺς μάους ἐπαῖξα και ποῖο ποῖο ποῖο,
και μὰ φορὰ πὺς ἐπαῖξα μόνᾳ γιὰ πιστίκια.

Κι' ἂν ὅλα δὲν φανοῦν αὐτὰ
στοὺς κατηγόρους ἀρκετά.

Πές τους πὺς ἀγκαλάστηκα με τὸν ρεπουμπλικάνο,
πὺς τους και λάδια στοὺς Κορφοῦς πὺς ἀρχισα νὰ κάνω,
γιὰ νὰ θυμῶμαι τὴν Ἐλθᾶ ποῦ τὸσο νεοσσοί
φωνάζουν νὰ τὴν δάλωμε σ' ἐμὲ γιὰ τοὺς.

Κι' αν τέτοια κακουργήματα δεν φθάνουνε μεγάλα
για κατηγορητήριο, πές τους ακόμη κι' άλλα,
πώς τώρα δεν φορώ' ψηλό, πώς έβαλα καστόρι,
διπλαίς ή ρεδιγκόταις μου, διπλά τὰ πανωφόρια μου,
μὰ πές τους πώς επάντρεψα και μιὰ μοναχοκόρη,
μὰ πές τους πώς επάντρεψα κατόπιν και τὰγόρια μου.

Δέξου τὸ κόμμα, Πατρινέ, κι' εν τούτη πάντα νικά...
και με τὰ δηό μου σ' ευλογώ,
και σὺν Ἀλέξανδρος κι' ἐγὼ
χρίω διάδοχον ἐμοῦ τῆς Πάτρας τὸν Περδίκκα.

Εὐφημεῖτε συνεδρίας Συνελεύσεως ἀγρίας.

Φ. — Στὰ θεωρεῖα τῆς Διπλῆς πάμε νὰ ξαπλωθοῦμε
κι' ἔλα κι' ἐμεῖς, ὁρὲ Περικλῆ, ν' ἀπογοητευθοῦμε.
Ἀπογοητεύσεις τὸ πᾶν, παντοῦ μελαγχολία,
κι' αν τύχ' οἱ Τοῦρκοι ξαφνικά νὰ μποῦν' στὴ Θεσσαλία,
ἐμεῖς νὰ τοὺς φωνάζουμε: κι' αν θέλετε καυγάδες,
καί' στὴν Ἀθῆν' αν ἔλθετε με τοὺς Κερῖμ... Ἀγάδες,
σὰς βεβαιούμε και γι' αὐτὸ
πὼς δὲν θὰ δώσωμε λεφτό,
γιατ' εἴμαστε περίλυποι κι' ἀπογοητευμένοι,
κι' οὔτε γιὰ νὰ σὰς ὀρίσωμε κουράγιο δὲν μὰς μένει.

Σπουδαίαν διατρέχομεν μελαγχολίας κρίσιν
κι' ἄς δοῦμε τί θὰ βγάλῃ...
εἴθε και σεῖς τυχάρπαστοι κατὰ τὴν νέαν ρῆσιν
τοῦ χρυσοκόμη Ράλλη.

Π. — Γι' αὐτὴν τὴν ρῆσιν μεγάλο χάζι,
κι' ὁ Δημητράκης τέτοια φωνάζει:
ὀρθώσου πάλι, ρεπούμπλικά μου,
μ' ἔπιασαν πάλι τὰ νευρικά μου.

Παραμερίσετε... θὰ πάρω φόρα...
ἔλοι μοῦ φαίνονται νάνοι, Ζακχαῖοι,
κι' οἱ πληρεξούσιοι, ποῦ βγήκαν τώρα,
ἔλοι τυχάρπαστοι κι' ἔλοι τυχαῖοι.

Παραμερίσετε... σούτ, τσιμουδιά...
ἔλους τοὺς νέους κύττα τους κι' ἄστους...
ἀπογοητεύσιν κι' ἐγὼ, παιδιά,
ἔχω με τοὺς τοὺς τυχαρπάστους.

Βλέπεις ἀφροὺς σὲ στόματα ρητόρων νεροβράστων
και κατὰ Ράλλη μαίνονται πολλοὶ τῶν τυχαρπάστων.
Τυχάρπαστος, τυχάρπαστος, φράσις τρανὴ κι' αἰώνιος,
κόσμος μ' αὐτὴν τυρβάζει,
και τὴν μεταδιβάζει
σὲ Δύσιν και σ' Ἀνατολὴν ἀσύρματος Μαρκόνειος.

Φ. — Σεπτέμβριος ἐπέρασε, και τῶν Ρωμηῶν τὰς κρέατες
σφριγώσας τὰς ἀφύπνισε τοῦ Δημητράκ' ἡ φράσις.
Σεπτέμβριος ἐπέρασε και Πρόεδρος ἀκόμη,
και δὲν ἤκούσθη παλαιῶν και τυχαρπάστων γνώμη.

Σεπτέμβριος ἐπέρασε, και καθεμιάς καυκάλας
ἐρέθισαν τὰ κύτταρα Κουτσόπουλος και Δάλλας.
Κι' ἡ τῆς Διπλῆς συζήτησις σ' αὐτὸ περιστράφη,
πὼς εἶναι δυνατόν ποτὲ
σὺν ψηφισθῶνε Βουλευταὶ
νὰ μένουνε και Δήμαρχοι και Συμβολαιογράφοι.

Κι' ὁ Κουλουμβάκης ἔξαφνα μέσα' στῆς ρητορείας
εἶπε μιὰ φράσι δυνατό γιὰ τῆς παλῆαις φατρίας.

Τότε δὴ τότε ξαφνικὸ και μαύρη συφορέλια...
ἐφρύαξαν τυχάρπαστα κι' ἀμούστακα μουρέλια,
κι' ἐκεῖνοι, πούχουνε μαλλιά και γένεια σὺν μπαμπάκι,
κι' ἔγιναν κουλουδάχαρα μ' αὐτὸν τὸν Κουλουμβάκη.

Κι' ἡ Συνέλευσις τὴν ὄψιν παρουσίασε Θεορίτου,
γδοῦποι, πάταγοι και ὁρόμοι...
ἔῄχεσε κι' ὁ Θεοτόκης τὴν ἀπογοήτευσί του
κι' ἄγριος ἐχειρονόμει.

Εἶδα μαχομένων λύσσαν
με μπαστούνια σηκωμένα,
και τὰ μάτια τῶν δὲν ἦσαν
παρὰ κάρβουν' ἀναμμένα.

Θέαμα τῶν θεαμάτων
κι' ἕνα θαῦμα, τῶν θαυμάτων.
Κι' ὁ Κορφιᾶτης ὅλος μένος
κι' ὁ Κορφιᾶτης θυμωμένος
ρίχνεται' στὸν Κουλουμβάκη,
λὲς και νάταν κουτσαβάκι.

Σεπτέμβριος ἐπέρασε κι' Ὀκτώβριος σιμόνει,
κι' ὁ Θεοτόκης ἄρχισε κι' ἐκεῖνος νὰ θυμῶνῃ.
Σεπτέμβριος ἐπέρασε με κουτουροῦ κουδέντα
κι' αὐτὰ μὰς λείει μιὰ διπλὴ δλακεία με πατέντα:
Κοντεύετε νὰ γίνετε καθὼς οἱ Πορτογάλλοι,
ποῦ πάλιν ἐπανάστασις τοὺς ἔξυπνησε μεγάλη.

Και με τοὺς Πορτογάλλους
καθένας ταλανίζει
και τῆς Διπλῆς τοὺς σάλους,
κι' ὁ κόσμος ξεφωνίζει:
πὼς εἶναι τοῦξοῦρ γκὲ
λὲ Γκρὲς ὁ Πορτυγκέ.

Σεπτέμβριος ἐπέρασε, κι' αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα
λένε πὼς θάλλῃ σίγουρα κι' ἡ τῆς Τουρκίας Ἀρμάδα,
ποῦ ν' ἀφανίσῃ ὁ δάλτηκε τοὺς Ροῦμ' ἐξ ὀλοκλήρου...
νάτην!.. παφλάζουν τὰ νερά,
κι' ὅσως τὰ πρῶτα τῆς πυρᾶ
νὰ τὰ δεγθῇ τὸ σπίτι μου κι' ἡ Σοῦδα τοῦ Φαλήρου.

Πᾶνε τόσαις ἐβδομάδες
κι' ἔλοι χάσκουν σὺν χαζοί,
και μὰς ἀπειλοῦν Ἀρμάδες,
και μὰς ἀπειλοῦν Λαζοί.

Τρέχω και σὲ τόσους φίλους φατριῶν ἀναποσπάστους,
τρέχω σ' ὅλους τῆς ἀμάδες, τρέχω και' στοὺς τυχαρπάστους...
κι' ὅλο τέτοια τοὺς μιλῶ:
ἢ νὰ βάλετε μισαλὲ
και νὰ παύσουν τὰ θροισίδια,
ἢ νὰ πᾶτε' στὸ καλὸ,
δηλαδὴ' στὰ ξεκουμπίδια.

Τοῦ κάκου... μήτε φεύγουσιν, μήτε μισαλὸ δὲν δάζουν,
μήτε σὺν φιλεπάτριδες τὸν κόρακα δὲν δγάζουν,
κι' ὅρα τὴν ὄρα καρτερεῖς τυχάρπαστο μπερντάχι...
Π. — Δέξου και σὺ, τυχάρπαστε, τρεῖς ματσουκιάς' στὴ ράχη.

Μὲ δάκρυ ραίνομε πικρὸ
τοῦ Κατσελίδου τὸν νεκρὸ.

Στοῦ ξαφνικοῦ θανάτου σου τὴν θλίψι τὴν μεγάλη
δὲν Μούσαις, μιὰ τῶν ἀριθμῶν και τῶν γραμμάτων ἄλλη
χειροπιασμένης σήμερα φιλοῦν τὴν κορυφὴ σου,
και κλαῖνε με τὴν κόρη σου και με τὴν ἀδελφὴ σου.